

Wijziging der Invaliditeitswet, der Ziektewet en der wet van 21 December 1950, Stb. K 590, houdende uitbreiding van de toepassing van het Ziekenfondsenbesluit

MEMORIE VAN TOELICHTING

No. 3

In verband met het in werking treden van de Werkloosheidswet op 1 Juli 1952 is door het College van Rijksbemiddelaars bij zijn beschikking van 7 Juni 1952 onder meer bepaald, dat aan alle werknemers, die verzekerd zijn krachtens genoemde wet, door hun werkgever boven het overigens rechtens geldende loon een bijslag dient te worden uitgekeerd ten bedrage van het per 1 Juli 1952 door de werknemers verschuldigde aandeel in de premie voor de wachtgeld- en werkloosheidsverzekering.

Naar bekend is, is door de toenmalige Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid de premie voor de werkloosheidsverzekering vastgesteld op 2,4 % van het loon. Het werknemersaandeel in deze premie bedraagt 0,6 %. Daarnaast is het aandeel van de werknemers in de wachtgeldverzekering te stellen op gemiddeld 1,4 %. In doorsnee ontvangen de werknemers derhalve van 1 Juli 1952 af op grond van eerdergenoemde beschikking van het College van Rijksbemiddelaars ter compensatie een loonbijslag van circa 2 %. Dit nu kan ten gevolge hebben, dat de lonen, voor zover deze vóór 1 Juli 1952 de voor de verzekeringsplicht ingevolge de Ziektewet en de Invaliditeitswet geldende loongrens reeds dicht benaderden, bedoelde grens van genoemde datum af overschrijden, waardoor voor de betrokkenen niet langer verzekeringsplicht bestaat. Het zou echter, naar de ondergetekende meent, wel zeer onbevredigend zijn, indien bepaalde werknemers als gevolg van het ontvangen van een looncompensatie ter zake van hun premieaandeel in de verplichte wachtgeld- en werkloosheidsverzekering buiten de verplichte verzekering ingevolge de Ziektewet en de Invaliditeitswet zouden komen te vallen. Naar de mening van de ondergetekende dient de loongrens, geldende voor evengenoemde wetten — deze grens werd laatstelijk bij de wet van 28 Juni 1951, *Stb.* 253, gesteld op f 4925 —, dan ook zodanig te worden verhoogd, dat het eerder aangeduide bezwaar zoveel mogelijk wordt ondervangen. Met een verhoging van de loongrens tot f 5025, zoals in het ontwerp van wet (artikel I en artikel II) wordt voorgesteld, kan zijns inziens daarbij worden volstaan. De ondergetekende merkt hierbij op, dat vorenbedoelde verhoging de instemming van de Stichting van den Arbeid heeft.

Een zodanige verhoging van de loongrens voor de Ziektewet brengt als gerechtvaardigde consequentie mede, dat de voor de toepassing van het Ziekenfondsenbesluit geldende grens — welke immers dezelfde is als die van de Ziektewet — eveneens van f 4925 op f 5025 wordt gebracht.

Naast de verhoging van de loongrens van die verplicht verzekerden, ten aanzien van wie de bepaling dier grens afhankelijk is van de loongrens der Ziektewet, zal dan mede de loongrens, genoemd in artikel 2, eerste lid, der wet van 21 December 1950, *Stb.* K 590, tot uitbreiding van de toepassing van het Ziekenfondsenbesluit, dienen te worden verhoogd tot f 5025 's jaars (artikel III).

Artikel IV. In het algemeen kan worden gezegd, dat de bij dit wetsontwerp voorgestelde verhoging van de loongrenzen niet zal leiden tot een uitbreiding van de kring der verzekerden. De regeling strekt er immers toe degenen, die vóór 1 Juli 1952 verzekerd waren ingevolge de Invaliditeitswet en de Ziektewet en die als gevolg van de hun toegekende looncompensatie boven de loongrens zouden komen, onder de verzekering te

doen blijven vallen. Er dient echter rekening mede te worden gehouden, dat er een kleine categorie van arbeiders zal kunnen zijn, waarvan het loon op 30 Juni 1952 juist even boven de thans geldende grens van f 4925 lag en op 1 Juli 1952 als gevolg van meergenoemde looncompensatie weliswaar hoger is geworden, doch niettemin beneden de voorgestelde nieuwe loongrens van f 5025 is gebleven. Deze personen zullen dus thans onder de verzekering komen te vallen. Het lijkt naar de mening van de ondergetekende redelijk, voor deze categorie een zelfde overgangsregeling te treffen als bij voorgaande gelegenheden is geschied.

Eerste lid. Volgens artikel 44, eerste lid, onder *a* en *b*, der Ziektewet zijn de uitvoeringsorganen bevoegd ziekengelduitkering te weigeren, indien de verzekerde reeds arbeidsongeschikt was bij de aanvang der verzekering, en bij zwangerschap, ontstaan vóór of bevalling binnen zes maanden na de dag, waarop de verzekering een aanvang nam. Het komt de ondergetekende wenselijk voor deze bepalingen bij wijze van overgang buiten toepassing te laten ten aanzien van de personen, als hiervoren bedoeld. Dit geldt uiteraard alleen voor hen, die vóór de aanvang van de verplichte verzekering reeds in loondienst waren en die, zo hun loon beneden de loongrens gelegen ware, wél verzekerd zouden zijn geweest. Het bepaalde in de slotzin stelt verder buiten twiifel, dat tevens de eis geldt, dat op de dag van de inwerkingtreding van de wet daadwerkelijk arbeid in loondienst — of daarmee in de Ziektewet gelijkgestelde arbeid — is verricht.

Tweede lid. Voor de toekenning van de uitkering van kraamgeld aan een verzekerde, echtgenote of inwonende dochter, stief- of pleegdochter van een verzekerde is vereist, dat de verzekerde in het jaar, voorafgaande aan de dag der bevalling, op ten minste 156 werkdagen verplicht verzekerd is geweest. Niet meer dan redelijk is, dat deze eis verlicht wordt voor de eerdergenoemde personen.

Derde lid. Eveneens acht de ondergetekende het wenselijk, dat degenen, die door de voorgestelde wijziging van artikel 1, onder *c*, der Ziektewet verzekerd worden ingevolge die wet, onder de werking van artikel 46 der Ziektewet komen te vallen, indien hun verzekering binnen twee maanden na de aanvang daarvan eindigt.

Bij de in de voorgestelde artikelen II en IV van het ontwerp van wet genoemde artikelen der Ziektewet is de nummering in acht genomen, welke is vastgesteld bij het Koninklijk besluit van 22 September 1952, *Stb.* 474, houdende bekendmaking van de tekst der Ziektewet, zoals deze krachtens de wet van 12 Juni 1952, *Stb.* 343 juncto het Koninklijk besluit van 18 Juli 1952, *Stb.* 420, met ingang van 1 Januari 1953 zal komen te luiden.

Artikel V. Ten einde te voorkomen, dat degene, die op 30 Juni 1952 verzekerd was ingevolge de Ziektewet, ten gevolge van de eerdergenoemde looncompensatie tot aan het tijdstip van inwerkingtreding der wet een hiaat in zijn ziekteverzekering

zou zien ontstaan doordat zijn loon meer dan f 4925 per jaar is gaan bedragen, acht de ondergetekende het wenselijk, dat voor een dergelijke arbeider artikel II der wet wordt geacht in werking te zijn getreden op 1 Juli 1952. Uit de aard der zaak betekent zulks, dat met betrekking tot de ziekenfondsverzekering van personen, die op 30 Juni 1952 onder de toepassing van het Ziekenfondsenbesluit vielen, de wet eveneens op 1 Juli 1952 in werking dient te treden.

Aangezien het eveneens wenselijk is te voorkomen, dat op grond van de overschrijding van de loongrens van f 4925 de premiebetaling ingevolge de Invaliditeitswet wordt onderbroken, wordt voorgesteld eveneens aan artikel I terugwerkende kracht tot 1 Juli 1952 te verlenen.

De Staatssecretaris van Sociale Zaken,
A. A. VAN RHIJN.